

«Ніччю в полі, на просторі...»

Загул Дмитро Юрійович

* * *

Ніччю в полі, на просторі
я зітхаю до зірниць...
Розгадайте, вічні зорі,
таємницю таємниць:
Перед вами розгорнули
небеса свої знаки,
Ви ще щастя не забули, —
де лежать його стежки?
Роз'ясніть, таємні зорі,
тайну чорних наших днів,
Чом в нескazanому горі
божий світ закам'янів?
Нащо, нащо нас создала
Всемогучого рука,
Коли долі нам не дала,
тільки слабість до гріха?
Доки будемо блукати
серед темряви і тьми?
Розкажіть! Вам легше знати
все, чого не знаєм ми.
Ніччю в полі на просторі
припадаю до землі...
Не говорять ясні зорі,
вічно ясні, та німі.
Я даремно жду хоч слова,
в небо дарма я кричу.
І стиха моя розмова
серед зойку і плачу.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zahul_dmytro_yuriiovych/nichchiu_v_poli_na_prostori